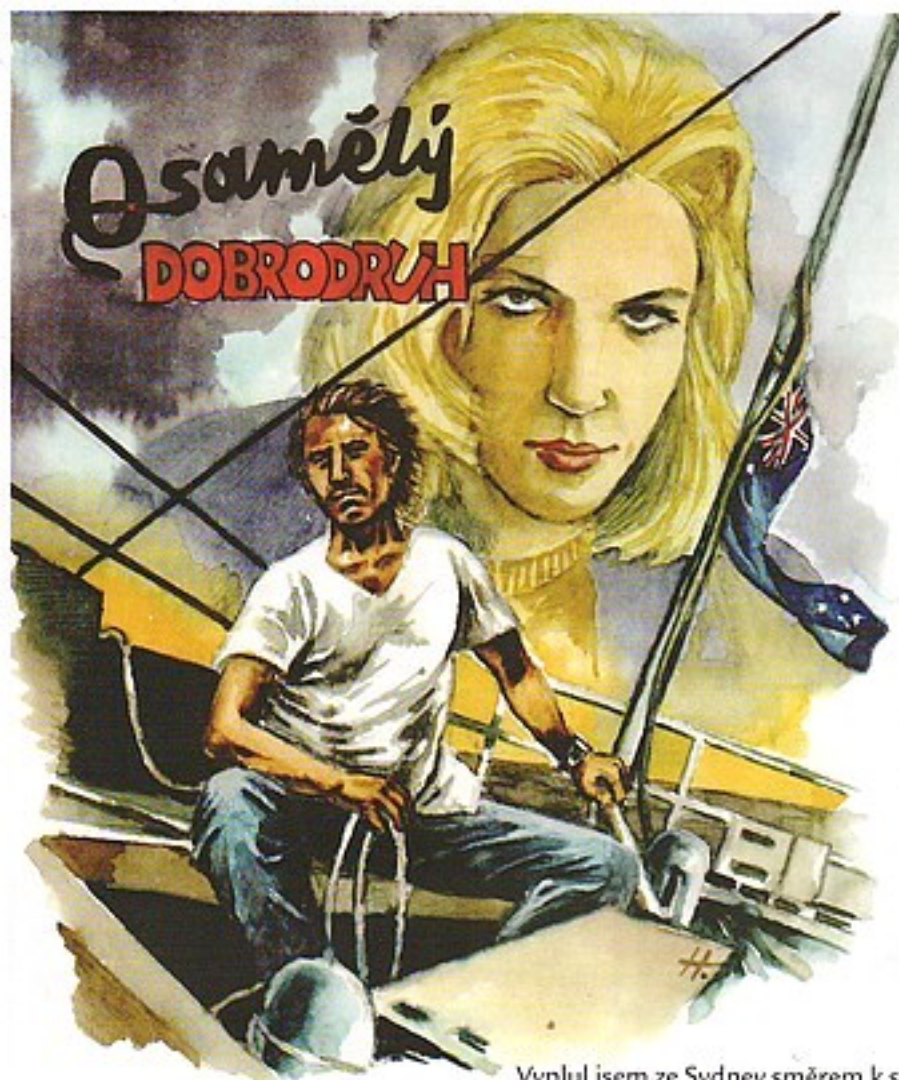

Osamělý DOBRODRUH

Tábořím s Fredem Rebelem na břehu laguny jezera Darymple. Za našimi zády bzučí jako úl australská buš.

Vodní hladina před námi se stříbřitě leskne. Sedíme u ohně, opékáme si ryby v alobalu a měsíc v úplňku nad námi visí jako žlutobílý lampion.

Fred Rebell je docela známý australský dobrodruh a také můj kamarád. O čem si asi vypráví dva chlapi večer u táboráku? Samozřejmě o ženských.

„Řeknu ti, že Ellen Watkinsonová byla výstavní holka. Kočka k pohledání, prostě kus! Chtěl jsem s ní chodit,“ vypráví Fred.

„A co ona?“ zajímám se.

„Měla takovou zvláštní podmínku. Bude prý svolná, když se nějak proslavím. Byl jsem do ní úplně blázen a tak jsem se rozhodl, že přepluju sám na malé jachtě Tichý oceán tam a zpátky. Rozumíš, psalo by se o mně v novinách a tak...“

Ellen se ten nápad líbil.

Sehnal jsem si tedy solidní jachtu, nakoupil zásoby a vyrazil!

Možná se ti to zdá bláznivé, ale já mám kapitánské zkoušky a prodělal jsem řadu jachtařských závodů na dlouhých tratích. Věřil jsem si a hlavně se těšil na sladkou odměnu...

Vyplul jsem ze Sydney směrem k souostroví Fidži a dál přes Polynéské spórady k Havaji.

No a z Honolulu už je to kousek do Kalifornie.“

Vytahuji alobal s rybí pečinkou z ohniště a směji se, jak Fred vypráví o nekonečné plavbě přes největší oceán světa.

„No ne, tak rychle to nebylo,“ připouští Fred s úsměvem. „Se-

verně od Gilbertových ostrovů mě zastihla na moři strašná bouře. Trvala několik dní. Jachta se ztrácela ve vlnách vyšších než je opera v Sydney. Vichřice trhala plachty, nevěděl jsem, kam dřív skočit, jestli držet kormidlo nebo popadnout kbelík a vylévat vodu.“

Nějak jsem se zamotal a ráhno mě srazilo s paluby do moře. Plaval jsem jak o život, povedlo se mi chytit se z boku provazů a dostat se zpátky. Podobnou kratochvíli jsem zažil, když se jachta převrátila. Držel jsem se kormidla a polykal andělíčky. Tyhle jachty jsou naštěstí konstruovány tak, že se samy obrací do původní polohy. Stalo se to o pár vteřin dřív než bych ztratil vědomí. To mě zachránilo.

V San Francisku jsem se nechal zaregistrovat, aby mně bylo věřeno, trochu jsem si odpočinul a vydal se na zpáteční plavbu. Troufl jsem si udělat štreku rovnou až k Markézským ostrovům a mizerné počasí a bouřky se mně zázračně vyhýbaly. Ale to víš, osamělá plavba přes oceán je těžká i když je klid. Člověk začne ze samoty úplně blbnout, prožívá deprese a takové divné halucinace.

Snažil jsem se myslet na krásnou Ellen Watkinsonovou. Těšil jsem se na ni. Takový důkaz lásky jako já jí nemohl nikdo další poskytnout.

S obrovskou úlevou jsem zakotvil v první vhodné zátocě na Markézách. Zdálo se mi, že mám to nejhorší za sebou. Na jednom z ostrovů se mně na palubu vnutili dva domorodci. Chtěli mermomocí, abych je vzal na Tuamotu. Mně už z té samoty hrabalo, tak jsem svolil, že můžou se mnou.

